USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. Ch.**, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, č. j. OAM-927/ZA-ZA11-K10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 1. 2019, č. j. 32 Az 36/2017 – 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátu se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2017, č. j. OAM-927/ZA-ZA11-K10-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobce ze dne 25. 10. 2016 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jej vedla obava z pronásledování ze strany soukromých osob; je přitom přesvědčen, že naplňuje definiční znaky pronásledování uvedené v příručce UNHCR, neboť on sám i jeho rodinní

příslušníci byli napadeni členy gangu, který mu vyhrožuje. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57; v této souvislosti poukázal na nefunkčnost právní ochrany na Ukrajině, na rozšířenou korupci a nedostatek výkonu spravedlnosti.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 1. 2019, č. j. 32 Az 36/2017 – 51 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. Konstatoval, že žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů, důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval, pročež aplikace § 12 písm. a) zákona o azylu není na místě. Rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu; ten sice za důvod odchodu z vlasti uvedl obavu z mafie, která po něm vymáhá dluh vzniklý škodou na automobilu v důsledku nehody v roce 1998, jeho obava je však spojena se soukromými osobami. O azylově relevantní pronásledování ze strany soukromých osob se ovšem jedná pouze tehdy, jestliže by byla jejich činnost státními orgány podporována, tolerována nebo by stát nebyl schopen či ochoten zajistit odpovídající ochranu. Činnost údajné mafie nesouvisí s žádným z azylově relevantních důvodů; ač je totiž zřejmé, že její členové jednali protiprávně, žalobce se neobrátil s žádostí o pomoc na žádné státní orgány své vlasti, předmětnou dopravní nehodu neohlásil na policii, neučinil ani oznámení o napadení či vyhrožování ze strany daného gangu. Žalobce neuvedl, jak se tvrzená korupce dotýká konkrétně jeho osoby; nevyužil žádný z prostředků vnitrostátní ochrany, proto v jeho případě nemohl krajský soud dospět k závěru, že by mu případná ochrana ze strany státních orgánů nebyla poskytnuta nebo byla neúčinná. Rovněž nemohl odhlédnout od doby, kdy problémy žalobce vznikly (rok 1998), a kdy teprve se této obavy dovolával jako důvodu pro udělení mezinárodní ochrany (rok 2016); stejně tak zohlednil skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu podal až v době, kdy od roku 2011 pobývá na území České republiky nelegálně a dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění (v roce 2013 a 2016), které nerespektoval a území neopustil. Ve sdělení z řízení o správním vyhoštění pak sám žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval za prací, neboť na Ukrajině je práce málo placená a v návratu do vlasti mu žádná závažná překážka nebrání. Dále krajský soud poukázal na to, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost z hlediska zeměpisného i časového, neboť jestliže tak učiní až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že důvody, pro něž žádá o azyl, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Uzavřel proto, že hlavním důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, kterou však nelze podřadit pod taxativně vymezené důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona. Ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle § 14 téhož zákona (azyl z humanitárního důvodu) žalobce žádné námitky neuplatnil. Co se týče posouzení možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu, žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti [§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu], neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti pro všechny trestné činy zrušily již v roce 2000. Krajský soud neshledal ani existenci hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání [§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu]; proti žalobci navíc nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a v průběhu správního řízení se nezmínil o žádném jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu. Žalovaný

taktéž řádně odůvodnil, že osobám, které pobývaly dlouhodobě v zahraničí nebo zde žádaly o azyl, nehrozí po návratu na Ukrajinu nebezpečí vážné újmy. Pokud jde o vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu], aproboval krajský soud názor žalovaného, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu; ten totiž ani před svým odjezdem z Ukrajiny nepobýval v Doněcké či Luhanské oblasti, nýbrž pochází z Ivano-frankovské oblasti, které se zhoršená bezpečnostní situace netýká; přesto případně může své problémy řešit přestěhováním se v rámci země do jiné oblasti. Krajský soud neshledal namítané vady správního řízení; napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu, žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Zrekapituloval svou argumentaci uvedenou již v žalobě; poukázal na důvod svého odchodu z Ukrajiny, který tkvěl ve strachu z výhružek a vymáhání dluhu od soukromých osob, dále upozornil na výklad pojmu pronásledování (Příručka UNHCR z března 2010), vyjádřil taktéž obavu z nezajištění práva na spravedlivý proces na Ukrajině. Stěžovatel má za to, že krajský soud jeho žalobní námitky dostatečně nevypořádal nebo je přešel. Nezabýval se tím, v jaké situaci se po příjezdu do České republiky nacházel; měl totiž povolen pobyt na území, pročež nepředpokládal návrat do země původu. Korupci na Ukrajině pak krajský soud bagatelizoval tím, že ji jako negativní jev v činnosti některých státních orgánů nelze zcela vyloučit ani ve vyspělých demokratických zemích. Stěžovatel uvádí, že mu v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, přičemž od státních orgánů nemůže očekávat pomoc, neboť spravedlnosti se lze domoci pouze za pomoci finančních prostředků na uplacení úředních osob nebo má-li osoba dobré kontakty. Závěry správního orgánu ani krajského soudu neodpovídají veškerým okolnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo; napadený rozsudek se pak důsledně nezabývá jeho ohrožením v případě návratu. Jelikož krajský soud veškeré závěry učiněné žalovaným přijal bez dalšího za své, zatížil své rozhodnutí vadou řízení, neboť nemohl s jistotou uzavřít, že stěžovatel nebude v případě svého návratu vystaven ohrožení na životě či zdraví; napadené rozhodnutí totiž pokládá za nepodložené, vnitřně rozporné a neodůvodněné.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí i na tom, že dostatečně a jasně vyhodnotil zjištěný skutkový stav věci, přičemž se zabýval všemi důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve všech jejích formách. Tvrzené jednání soukromých osob při vymáhání dluhu za použití fyzického násilí na stěžovateli nesouvisí s žádným z azylově relevantních důvodů; ojedinělý incident, který se stal už v roce 1998, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Poukázal na výklad pronásledování ve smyslu azylového zákona, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62. Dále poměrně obsáhle opakoval argumenty, s nimiž se ztotožnil krajský soud, a jež pojal do napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[7] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[10] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. *„O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či*

procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[11] Předně je třeba poukázat na to, že stěžovatel v kasační stížnosti sám neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti na základě obsahu spisu, popisu skutečností a tvrzení stěžovatele. Konstatuje, že podaná kasační stížnost se dotýká výhradně otázek, které již byly jednotně a nerozporně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v nich nehodlá učinit žádný judikaturní odklon. Připomíná, že obecně se bezpečnostní situací na Ukrajině, konkrétně pak i otázkou vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na jejím východním území, Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (viz např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015 – 20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016 – 36, ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 290/2017 – 23, ze dne 31. 10. 2018, č. j. 5 Azs 45/2018 – 31, rozsudky ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 402/2017 – 48, či ze dne 9. 5. 2018, č. j. 4 Azs 89/2018 – 27). Stejně tak se již mnohokráte vyjádřil k obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 – 67, ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41, ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 Azs 251/2016 - 19, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 – 31). Taktéž k nutnosti požádat o mezinárodní ochranu, co nejdříve je to možné existuje judikatura zdejšího soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51). Z konstantní rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu se též podává, že samotná snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).

[12] Nejvyšší správní soud taktéž neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí proti nedostatečnosti a nesprávnosti zjištěného skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „*kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti (pravomocnému) rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví; předmětem řízení o kasační stížnosti je proto přezkum napadeného soudního rozhodnutí, přičemž přijatelnost kasační stížnosti je třeba odvozovat od právních otázek, na výsledku jejichž posouzení je kasační stížností napadené rozhodnutí*

krajského soudu zbudováno. V tomto smyslu je zpravidla rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem" (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti; krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že pokud stěžovatel brojil též proti údajnému nekritickému převzetí právního názoru žalovaného krajským soudem, pak odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, dle nějž „*nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory*"; v projednávané věci navíc odůvodnění napadeného rozsudku zdaleka není prostým opakováním právního posouzení žalovaného, nýbrž řádným vypořádáním poměrně obecných žalobních námitek stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek není stižen vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani žádného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Řádně přezkoumal napadené rozhodnutí, úvahy soudu jsou přitom jasné a srozumitelné. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým krajský soud ve věci dospěl a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak rozhodně není důvodem přijatelnosti. K žádnému porušení práva na spravedlivý proces, natož pak porušení extrémnímu, v projednávané věci nedošlo, pročež podmínky přijatelnosti kasační stížnosti nejsou splněny.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[14] S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečností samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[16] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2019, č. j. 2 Azs 43/2019 - 28, byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokát se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to příprava a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky] ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celková odměna tedy činí částku ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu